

Arrest

nr. 188 439 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RECTOR en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Koerd te zijn, afkomstig uit Zakho, Noord-Irak. U verliet Irak eind 2005 uit schrik voor de veiligheidsdiensten en de familieleden van Shawqat, een Koerd die ten tijde van Saddam Hussein samenwerkte met de Iraakse veiligheidsdiensten en betrokken is bij de verdwijning van uw vader in 1987. Uw vader is tot op heden vermist. Na de val van Saddam Hussein zou Shawqat, na bemiddeling bij de Koerdische autoriteiten, naar de Koerdische regio zijn teruggekeerd. Uw moeder zou vervolgens bij Shawqat gaan informeren zijn naar wat er met uw vader gebeurde na zijn arrestatie in 1987. Uw moeder zou te horen gekregen hebben dat ze zo'n vragen niet moest stellen en erop gewezen zijn dat uw familie niet met rust zou gelaten worden indien er iets zou

gebeuren met Shawqat. Op 9 oktober 2005 zou Shawqat, samen met een ander persoon, zijn gedood. U zou vervolgens door uw moeder telefonisch hiervan zijn ingelicht en te horen gekregen hebben niet meer naar huis terug te komen daar de veiligheidsagenten alsook stamleden van beide slachtoffers u thuis waren komen zoeken. U zou hierop bij een vriend van uw vader zijn ondergedoken en vervolgens Irak hebben verlaten. U kwam op 6 november 2005 in België aan diende hier op 7 november 2005 een eerste asielaanvraag in.

U legde ter staving een kopie van uw identiteitskaart alsook een kopie van een arrestatiebevel neer.

Op 28 februari 2006 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot een weigering van de vluchtelingenstatus omdat u niet aannemelijk maakte geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Koerdische autoriteiten, u een ongeloofwaardig relaas aanbracht en geen enkel overtuigend tastbaar begin van bewijs kon voorleggen.

U diende beroep in tegen deze weigeringsbeslissing doch op 28 maart 2007 besliste de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBV) in haar arrest tot een verwerping van uw beroep. Er werd in navolging van de Commissaris-generaal eveneens geoordeeld dat u niet aannemelijk kon maken geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Koerdische autoriteiten alsook dat uw relaas ongeloofwaardig was. De VBV oordeelde voorts nog dat er geen elementen voorhanden waren om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

U reisde vervolgens naar Duitsland maar zou, na een controle, in het kader van de Dublin-conventie naar België zijn teruggestuurd.

Na uw terugkeer diende u op 9 mei 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 26 mei 2008 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot een niet in overwegingname bij gebrek aan nieuwe elementen die in uw hoofde konden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied te hebben verlaten in 2011, diende voorts op 11 september 2015 een derde asielaanvraag in. U verklaarde ditmaal dat u bij uw eerste twee asielaanvragen een valse identiteit had opgegeven en stelde nu dat u in feite S.(...) T.(...) heet, geboren op 15 september 1980 te Sandak, Zakho -Dohuk (Noord-Irak). U merkte op dat u voorheen een valse naam, i.c. A.(...) S.(...) I.(...), geboren op 2 februari 1984 te Avgali, Dohuk (Noord-Irak), had opgegeven en dit uit schrik voor de familie/stam van Shawqat. Daar u ditmaal alles correct wil doen, besloot u thans de waarheid aangaande uw identiteit te vertellen. U verklaarde voorts dat u in november 2011 op eigen initiatief, mits tussenkomst van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), terugkeerde met het vliegtuig naar Erbil. Vervolgens reisde u verder naar Batufa waar u bij uw zus Z.(...) en haar echtgenoot introk. Sinds uw komst naar België in 2005, en dit tot uw terugkeer naar Irak in 2011, zou u via uw schoonbroer geregeld zijn ingelicht over het feit dat hij de familieleden van Shawqat in de buurt met wapens zag rondlopen. Volgens uw schoonbroer waren ze naar u op zoek. Uw schoonbroer vreesde dan ook dat u na uw terugkeer bij hem thuis zou gevonden worden. Hij besliste daarom dat het veiliger was u elders onder te brengen. Een week na uw terugkeer naar Irak zou u naar het dorp Qul Mohammed in de regio Zummar, provincie Nineva (Centraal-Irak), zijn gegaan. U trok er in bij S.(...), een kennis van uw schoonbroer, en zijn gezin. Omwille van de opkomst van Daesh (IS) ontvluchtte u op 1 augustus 2014, samen met S.(...) en zijn gezin, het dorp. Jullie werden gedurende twee dagen tegengehouden aan de grens met Koerdistan alvorens jullie konden verderreizen. Uiteindelijk ging u naar Qanimasy, aan de Turkse grens. Tijdens uw verblijf in Qanimasy regelde uw broer nieuwe identiteitsdocumenten voor u, op naam van S.(...) T.(...). U bleef 6 à 7 dagen in Qanimasy en stak vervolgens de grens met Turkije over. U zou een jaar in Turkije gebleven zijn maar omwille van de steeds slechter wordende situatie ginds besloten hebben verder te reizen. U verliet Turkije begin september 2015 en kwam opnieuw naar België waar u op 8 september 2015 aankwam en op 11 september 2015 een derde asielaanvraag indiende. U vreest tot op heden de familie/ tam van Shawqat alsook de overheid die u niet kan beschermen en aan Shawqat zijn verwanten zal uitleveren.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een identiteitskaart alsook een nationaliteitsbewijs, beiden op naam van S.(...) T.(...), een boardingpass en bagagelabel op naam van T.(...) S.(...), d.d. 22 november 2011, een mail van een medewerker van IOM inzake uw geplande vlucht van Wenen naar Erbil, d.d. 17 november 2011, alsook een document van de Iraakse ambassade te Brussel met vermelding dat aan A.(...) S.(...) I.(...) geen Iraakse paspoort kan worden afgeleverd in afwachting van

een nieuw systeem op grond waarvan paspoorten aan vreemdelingen kunnen worden uitgereikt, d.d. 27 april 2011.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, wordt immers vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tot op heden geen duidelijk zicht biedt op uw ware identiteit. U verklaarde in het kader van uw eerste alsook uw tweede asielaanvraag **A.(...) S.(...) I.(...)** te heten en geboren te zijn op **2 februari 1984 te Avgali, Dohuk**. In het kader van uw huidige asielaanvraag merkt u plots op dat u bij uw vorige asielaanvragen een valse identiteit opgaf maar nu uw ware identiteit wil opgeven. U verklaarde thans **S.(...) T.(...)** te heten en geboren te zijn op **15 september 1980 te Sandak, Zakho (Dohuk)**. U had voordien schrik maar wil nu alle correcte stukken voorleggen, zo stelde u (CGVS p. 8). U legde voorts een originele identiteitskaart en origineel nationaliteitsbewijs neer ter staving van uw huidige verklaringen en u benadrukte dat het echte documenten betreffen. Uw schoonbroer zou deze voor u geregeld hebben bij uw 'nufous' (burgerlijke stand) in Batufa alvorens u Irak in 2014 opnieuw ontvluchtte (CGVS p. 7 en 9). De voorgelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs werden ter authenticatie voorgelegd aan de Federale Politie. Na gedegen onderzoek van deze stukken kon worden vastgesteld dat beide stukken volledige **vervalsingen** betreffen. Gezien uw eigen verklaringen dat u bij uw eerste twee asielaanvragen een valse identiteit opgaf en ondanks uw huidige beweringen dat u ditmaal correcte stukken wilde voorleggen en de waarheid wou vertellen, moet worden vastgesteld dat u aldus voor de derde keer op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Duidelijkheid omtrent de identiteit van een asielzoeker is nochtans essentieel in kader van een asielaanvraag. Het spreekt dan ook voor zich dat voorgaande vaststelling uw gehele geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd.*

Rekening houdende met voorgaande moet voorts worden opgemerkt dat de stukken die u ter staving van uw terugkeer naar Erbil in november 2011 voorlegde, geen enkele bewijswaarde hebben betreffende uw identiteit. Deze stukken staan immers op naam van T.(...) S.(...). Dat deze stukken aldus uw persoon betreffen, is geenszins aangetoond. Het feit dat op het attest van IOM vermeld staat dat A.(...) S.(...) I.(...) een alias is voor T.(...) S.(...) kan hier geenszins een ander licht op werpen. U verklaarde immers zelf dat u over geen Iraakse identiteitsdocumenten beschikte op het moment van uw (beweerde) terugkeer naar Irak. U had toen enkel uw oranje kaart op naam van A.(...) S.(...) I.(...) alsook een laissez-passer. Deze vermeldt de naam S.(...) A.(...) T.(...) (zie info in administratief dossier). U verklaarde deze laissez-passez te hebben aangevraagd bij de Iraakse ambassade te Brussel om naar Irak te kunnen terugkeren. U kende iemand bij de Iraakse ambassade, legde hem uw problemen uit waarna deze persoon het document voor u maakte, zo stelde u (CGVS p. 8). Gelet op uw eigen verklaringen dat u over geen enkel Iraaks identiteitsstuk beschikte op het moment van uw terugkeer naar Irak moet worden besloten dat de persoon bij de Iraakse ambassade dus louter op grond van uw eigen verklaringen de naam "S.(...) A.(...) T.(...)" op de laissez-passer vermeldde. Het mag duidelijk zijn dat dit document geen enkele bewijswaarde heeft. U verklaarde voorts dat uw vliegticket naar Erbil door de Belgische instantie - vermoedelijk IOM - gekocht werd op basis van uw oranje kaart (CGVS p. 8). Dat IOM in de mail, waarin de vluchtgegevens voor de vlucht naar Erbil staan vermeld, aangeeft dat A.(...) S.(...) I.(...) een alias is voor S.(...) T.(...) volstaat geenszins om te besluiten dat u daadwerkelijk, zoals u thans beweert, T.(...) S.(...) heet. Er werd vervolgens contact genomen met IOM om na te gaan waarop IOM zich baseert bij het vermelden van de identiteitsgegevens van personen die willen terugkeren. Uit hun antwoord blijkt dat zij zich steunen op de officiële documenten en identiteitsstukken die aan de luchthaven gecontroleerd worden (zie info in administratief dossier). In uw geval betreft dit dus de laissez-passer die op uw vraag werd gemaakt op de ambassade en (mogelijks) uw oranje kaart. Het loutere feit dat IOM aldus, op grond van deze twee stukken en vermoedelijk uw eigen verklaringen, noteerde dat T.(...) S.(...) een alias is van A.(...) S.(...) I.(...), toont geenszins aan dat zulks ook effectief het geval is.

Tot slot dient hier nog te worden aan toegevoegd dat uit het attest van IOM blijkt dat de vlucht van 22 november 2011 vanuit Brussel, via Wenen, naar Erbil vloog. Het bagagelabel vermeld "Brussel" doch

hieruit blijkt geenszins een effectieve terugkeer naar Erbil. De boardingpass die u voorlegde betreft voorts de pass voor de transitvlucht vanuit Wenen naar Erbil. Deze boardingpass is bovendien echter nog volledig intact terwijl bij het boarden normaal het rechterstrookje wordt afgescheurd. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u hoogstens vanuit Brussel tot Wenen heeft gereisd. In elk geval heeft u aan de hand van uw boardingpass noch de overige voorgelegde documenten aangetoond dat u effectief naar Irak bent teruggekeerd en er vier jaar heeft verbleven. Hierbij kan nog de vraag worden gesteld waarom u, indien u effectief in 2011 naar Irak terugkeerde met de intentie u er opnieuw te vestigen, uw vliegticket volledig intact zou bewaren.

Ook al zou het zijn aangetoond dat u effectief terugkeerde naar Irak en u er zich opnieuw gedurende 4 jaar heeft gevestigd - quod non -, u brengt vervolgens hoe dan ook geen elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U herhaalde thans opnieuw te vrezen voor de familie/stam van Shawqat. U baseert zich aldus weerom op dezelfde elementen als deze aangehaald in kader van uw vorige asielaanvragen. Reeds in kader van uw eerste asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. De VBV volgde deze redenering. Bijgevolg geniet deze beslissing kracht van gewijsde en kunnen de erin aangehaalde asielmotieven niet langer worden betwist.

In het kader van uw tweede asielaanvraag werd beslist tot een weigering van in overwegingname omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de eerder gemaakte appreciatie alsnog konden omvormen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag beperkt u zich voorts tot het louter volharden in uw eerdere verklaringen en het uiten van een aantal 'blote' beweringen dat u tot op heden gezocht wordt door de entourage van Shawqat. Het spreekt voor zich dat deze loutere beweringen niet volstaan om uw eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen. De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt voorts nog bijkomend onderstreept door volgende bevindingen. Zo verklaarde u dat u sinds uw aankomst in België in 2005 altijd contact bleef houden met uw familie in Irak, i.c. uw moeder, uw zus en uw schoonbroer. Via hen zou u vernomen hebben dat u, sinds uw vertrek ook, nog altijd werd gezocht door de entourage van Shawqat (CGVS III p. 5 en 6). Nochtans beweerde u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen nieuws meer te hebben sinds uw vertrek uit Irak, temeer daar u met niemand nog contact had, niet wist waar uw familie was en de gegevens van uw enige contactpersoon toen verloren was (CGVS I 1 p.). Indien uw verklaringen effectief de waarheid bevatten en u daadwerkelijk sinds 2005 non-stop werd gezocht door de entourage van Shawqat, kan logischerwijs verondersteld worden dat u deze elementen reeds bij uw vorige asielaanvragen zou vermeld hebben. Eens zo opmerkelijk is bovendien het feit dat u, ondanks uw verklaring dat u tussen 2005 en 2011 vernam dat u nog altijd werd gezocht (CGVS III p. 5), uiteindelijk zelf besliste om terug te keren naar Irak. Dat u daarenboven besliste om juist naar Batufa, dé plaats die u verklaarde in 2005 uit vrees voor uw leven te zijn ontvlucht en waar gewapende mannen ook in 2011 nog altijd naar u op zoek waren, terug te keren doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. De Koerdische regio, bestaande uit de provincies Dohuk, Erbil en Suleimaniya, is nochtans groot genoeg en u toont dan ook geenszins aan waarom u zich niet elders zou hebben kunnen vestigen. Dat u daarentegen besliste terug te keren naar Batufa wijst er dan ook eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de familie/stam van Shawqat.

Blijkt bovendien ook dat er zich nimmer concrete feiten hebben voorgedaan waaruit blijkt dat u effectief wordt gezocht. Niemand kwam ooit naar u vragen of zoeken bij uw familie of elders. Uw schoonbroer zou de verwanten van Shawqat meermaals gewapend op de markt hebben zien rondlopen - wat overigens ook een loutere bewering is - en hieruit hebben afgeleid dat ze naar u op zoek waren (CGVS III p. 5). Het mag duidelijk zijn dat het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen geenszins volstaat om te besluiten dat u nood heeft aan internationale bescherming. Gezien ook thans weerom moet worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen en vrees voor vervolging door Shawqat zijn familie/stamleden, is het ook geenszins aannemelijk dat u uw regio zou hebben moeten verlaten en zich in Qul Mohammed zou hebben gevestigd. Dat u voorts die regio dan weer zou zijn moeten ontvluchten tengevolge de opkomst van Daesh, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden.

Ook al zou het vaststaan dat u ten tijde van de opkomst van Daesh in de Mosul-regio verbleef en omwille hiervan de regio moest ontvluchten, quod non, u heeft geenszins aangetoond dat u zich, omwille van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige

schade, niet opnieuw in de Noord- Iraakse gebieden, uw regio van herkomst, zou kunnen vestigen. De problemen waarvoor u beweert in 2005 te zijn gevlucht, zijn, zoals reeds meermaals werd aangehaald, niet geloofwaardig. Dat u aldus tot op heden zou gezocht worden door de entourage van Shawqat, dan wel door veiligheidsdiensten aan deze familie zou worden uitgeleverd, kan evenmin worden weerhouden. Er zijn dan ook geen gronden om aan te nemen dat u zich niet opnieuw bij uw familie, dan wel elders in de Koerdische regio, zou kunnen vestigen. Dat u al zolang in België verblijft, nooit problemen kende en hier altijd gewerkt heeft (CGVS p. 21), zijn elementen die enkel uw situatie in België betreffen doch geen uitstaans hebben met uw asielmotieven.

Gezien voorgaande moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal- Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en

de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door u voorgelegde stukken kunnen, zoals hierboven reeds duidelijk werd uiteengezet, geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Ook het attest van de ambassade dat u voorlegde en waaruit blijkt dat geen Iraaks paspoort kan worden uitgereikt aan A.(...) S.(...) I.(...), wijzigt niets aan voorgaande temeer dat dit document geen uitstaans heeft met uw asielmotieven, uw beweerde terugkeer noch duidelijkheid schept inzake uw ware identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel betoogt verzoeker waarom hij van mening is dat hem de vluchtelingenstatus dan wel, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, wordt immers vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tot op heden geen duidelijk zicht biedt op uw ware identiteit. U verklaarde in het kader van uw eerste alsook uw tweede asielaanvraag **A.(...) S.(...) I.(...)** te heten en geboren te zijn op **2 februari 1984 te Avgali, Dohuk**. In het kader van uw huidige asielaanvraag merkt u plots op dat u bij uw vorige asielaanvragen een valse identiteit opgaf maar nu uw ware identiteit wil opgeven. U verklaarde thans **S.(...) T.(...)** te heten en geboren te zijn op **15 september 1980 te Sandak, Zakho (Dohuk)**. U had voordien schrik maar wil nu alle correcte stukken voorleggen, zo stelde u (CGVS p. 8). U legde voorts een originele identiteitskaart en origineel nationaliteitsbewijs neer ter staving van uw huidige verklaringen en u benadrukte dat het echte documenten betreffen. Uw schoonbroer zou deze voor u geregeld hebben bij uw ‘nufous’ (burgerlijke stand) in Batufa alvorens u Irak in 2014 opnieuw ontvluchtte (CGVS p. 7 en 9). De voorgelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs werden ter authenticatie voorgelegd aan de Federale Politie. Na gedegen onderzoek van deze stukken kon worden vastgesteld dat beide stukken volledige **vervalsingen** betreffen. Gezien uw eigen verklaringen dat u bij uw eerste twee asielaanvragen een valse identiteit opgaf en ondanks uw huidige beweringen dat u ditmaal correcte stukken wilde voorleggen en de waarheid wou vertellen, moet worden vastgesteld dat u aldus voor de derde keer op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Duidelijkheid omtrent de identiteit van een asielzoeker is nochtans essentieel in kader van een asielaanvraag. Het spreekt dan ook voor zich dat voorgaande vaststelling uw gehele geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd.*

*Rekening houdende met voorgaande moet voorts worden opgemerkt dat de stukken die u ter staving van uw terugkeer naar Erbil in november 2011 voorlegde, geen enkele bewijswaarde hebben betreffende uw identiteit. Deze stukken staan immers op naam van **T.(...) S.(...)**. Dat deze stukken aldus uw persoon betreffen, is geenszins aangetoond. Het feit dat op het attest van IOM vermeld staat dat **A.(...) S.(...) I.(...)** een alias is voor **T.(...) S.(...)** kan hier geenszins een ander licht op werpen. U verklaarde immers zelf dat u over geen Iraakse identiteitsdocumenten beschikte op het moment van uw (beweerde) terugkeer naar Irak. U had toen enkel uw oranje kaart op naam van **A.(...) S.(...) I.(...)** alsook een laissez-passer. Deze vermeldt de naam **S.(...) A.(...) T.(...)** (zie info in administratief dossier). U verklaarde deze laissez-passez te hebben aangevraagd bij de Iraakse ambassade te Brussel om naar Irak te kunnen terugkeren. U kende iemand bij de Iraakse ambassade, legde hem uw problemen uit waarna deze persoon het document voor u maakte, zo stelde u (CGVS p. 8). Gelet op uw eigen verklaringen dat u over geen enkel Iraaks identiteitsstuk beschikte op het moment van uw terugkeer naar Irak moet worden besloten dat de persoon bij de Iraakse ambassade dus louter op grond*

van uw eigen verklaringen de naam "S.(...) A.(...) T.(...)" op de laissez-passer vermeldde. Het mag duidelijk zijn dat dit document geen enkele bewijswaarde heeft. U verklaarde voorts dat uw vliegticket naar Erbil door de Belgische instantie - vermoedelijk IOM - gekocht werd op basis van uw oranje kaart (CGVS p. 8). Dat IOM in de mail, waarin de vluchtgegevens voor de vlucht naar Erbil staan vermeld, aangeeft dat A.(...) S.(...) I.(...) een alias is voor S.(...) T.(...) volstaat geenszins om te besluiten dat u daadwerkelijk, zoals u thans beweert, T.(...) S.(...) heet. Er werd vervolgens contact genomen met IOM om na te gaan waarop IOM zich baseert bij het vermelden van de identiteitsgegevens van personen die willen terugkeren. Uit hun antwoord blijkt dat zij zich steunen op de officiële documenten en identiteitsstukken die aan de luchthaven gecontroleerd worden (zie info in administratief dossier). In uw geval betreft dit dus de laissez-passer die op uw vraag werd gemaakt op de ambassade en (mogelijks) uw oranje kaart. Het loutere feit dat IOM aldus, op grond van deze twee stukken en vermoedelijk uw eigen verklaringen, noteerde dat T.(...) S.(...) een alias is van A.(...) S.(...) I.(...), toont geenszins aan dat zulks ook effectief het geval is.

Tot slot dient hier nog te worden aan toegevoegd dat uit het attest van IOM blijkt dat de vlucht van 22 november 2011 vanuit Brussel, via Wenen, naar Erbil vloog. Het bagagelabel vermeld "Brussel" doch hieruit blijkt geenszins een effectieve terugkeer naar Erbil. De boardingpass die u voorlegde betreft voorts de pass voor de transitvlucht vanuit Wenen naar Erbil. Deze boardingpass is bovendien echter nog volledig intact terwijl bij het boarden normaal het rechterstrookje wordt afgescheurd. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u hoogstens vanuit Brussel tot Wenen heeft gereisd. In elk geval heeft u aan de hand van uw boardingpass noch de overige voorgelegde documenten aangetoond dat u effectief naar Irak bent teruggekeerd en er vier jaar heeft verbleven. Hierbij kan nog de vraag worden gesteld waarom u, indien u effectief in 2011 naar Irak terugkeerde met de intentie u er opnieuw te vestigen, uw vliegticket volledig intact zou bewaren.

Ook al zou het zijn aangetoond dat u effectief terugkeerde naar Irak en u er zich opnieuw gedurende 4 jaar heeft gevestigd - quod non -, u brengt vervolgens hoe dan ook geen elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U herhaalde thans opnieuw te vrezen voor de familie/stam van Shawqat. U baseert zich aldus weerom op dezelfde elementen als deze aangehaald in kader van uw vorige asielaanvragen. Reeds in kader van uw eerste asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag. De VBV volgde deze redenering. Bijgevolg geniet deze beslissing kracht van gewijsde en kunnen de erin aangehaalde asielmotieven niet langer worden betwist.

In het kader van uw tweede asielaanvraag werd beslist tot een weigering van in overwegingname omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de eerder gemaakte appreciatie alsnog konden omvormen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag beperkt u zich voorts tot het louter volharden in uw eerdere verklaringen en het uiten van een aantal 'blote' beweringen dat u tot op heden gezocht wordt door de entourage van Shawqat. Het spreekt voor zich dat deze loutere beweringen niet volstaan om uw eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen. De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt voorts nog bijkomend onderstreept door volgende bevindingen. Zo verklaarde u dat u sinds uw aankomst in België in 2005 altijd contact bleef houden met uw familie in Irak, i.c. uw moeder, uw zus en uw schoonbroer. Via hen zou u vernomen hebben dat u, sinds uw vertrek ook, nog altijd werd gezocht door de entourage van Shawqat (CGVS III p. 5 en 6). Nochtans beweerde u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen nieuws meer te hebben sinds uw vertrek uit Irak, temeer daar u met niemand nog contact had, niet wist waar uw familie was en de gegevens van uw enige contactpersoon toen verloren was (CGVS I 1 p.). Indien uw verklaringen effectief de waarheid bevatten en u daadwerkelijk sinds 2005 non-stop werd gezocht door de entourage van Shawqat, kan logischerwijs verondersteld worden dat u deze elementen reeds bij uw vorige asielaanvragen zou vermeld hebben. Eens zo opmerkelijk is bovendien het feit dat u, ondanks uw verklaring dat u tussen 2005 en 2011 vernam dat u nog altijd werd gezocht (CGVS III p. 5), uiteindelijk zelf besliste om terug te keren naar Irak. Dat u daarenboven besliste om juist naar Batufa, dé plaats die u verklaarde in 2005 uit vrees voor uw leven te zijn ontvlucht en waar gewapende mannen ook in 2011 nog altijd naar u op zoek waren, terug te keren doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. De Koerdische regio, bestaande uit de provincies Dohuk, Erbil en Suleimaniya, is nochtans groot genoeg en u toont dan ook geenszins aan waarom u zich niet elders zou hebben kunnen vestigen. Dat u daarentegen besliste terug te keren naar Batufa wijst er dan ook eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de familie/stam van Shawqat.

Blijkt bovendien ook dat er zich nimmer concrete feiten hebben voorgedaan waaruit blijkt dat u effectief wordt gezocht. Niemand kwam ooit naar u vragen of zoeken bij uw familie of elders. Uw schoonbroer zou de verwanten van Shawqat meermaals gewapend op de markt hebben zien rondlopen - wat overigens ook een loutere bewering is - en hieruit hebben afgeleid dat ze naar u op zoek waren (CGVS III p. 5). Het mag duidelijk zijn dat het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen geenszins volstaat om te besluiten dat u nood heeft aan internationale bescherming. Gezien ook thans weerom moet worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen en vrees voor vervolging door Shawqat zijn familie/stamleden, is het ook geenszins aannemelijk dat u uw regio zou hebben moeten verlaten en zich in Qul Mohammed zou hebben gevestigd. Dat u voorts die regio dan weer zou zijn moeten ontvluchten tengevolge de opkomst van Daesh, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden.

Ook al zou het vaststaan dat u ten tijde van de opkomst van Daesh in de Mosul-regio verbleef en omwille hiervan de regio moest ontvluchten, quod non, u heeft geenszins aangetoond dat u zich, omwille van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, niet opnieuw in de Noord- Iraakse gebieden, uw regio van herkomst, zou kunnen vestigen. De problemen waarvoor u beweert in 2005 te zijn gevlucht, zijn, zoals reeds meermaals werd aangehaald, niet geloofwaardig. Dat u aldus tot op heden zou gezocht worden door de entourage van Shawqat, dan wel door veiligheidsdiensten aan deze familie zou worden uitgeleverd, kan evenmin worden weerhouden. Er zijn dan ook geen gronden om aan te nemen dat u zich niet opnieuw bij uw familie, dan wel elders in de Koerdische regio, zou kunnen vestigen. Dat u al zolang in België verblijft, nooit problemen kende en hier altijd gewerkt heeft (CGVS p. 21), zijn elementen die enkel uw situatie in België betreffen doch geen uitstaans hebben met uw asielmotieven.

Gezien voorgaande moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

(...)

Tot slot, de door u voorgelegde stukken kunnen, zoals hierboven reeds duidelijk werd uiteengezet, geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Ook het attest van de ambassade dat u voorlegde en waaruit blijkt dat geen Iraaks paspoort kan worden uitgereikt aan A.(...) S.(...) I.(...), wijzigt niets aan voorgaande temeer dat dit document geen uitstaans heeft met uw asielmotieven, uw beweerde terugkeer noch duidelijkheid scheidt inzake uw ware identiteit."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag in België te kennen gaf dat hij zijn eerdere twee asielaanvragen onder een valse naam had ingediend. Het feit dat verzoeker spontaan opwierp dat de eerder opgegeven naam en geboortedatum niet correct zijn en dat hij daaromtrent had gelogen uit schrik voor de familie/stam van Shawqat en de veiligheidsdiensten neemt niet weg dat verzoeker bewust heeft nagelaten een duidelijk zicht te bieden op zijn ware identiteit en daar zelf de volledige verantwoordelijkheid voor draagt. In de mate dat uit een politieel onderzoek van de in het kader van onderhavige aanvraag voorgelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs is gebleken dat het om valse documenten gaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties een derde keer heeft trachten te misleiden wat betreft zijn identiteit. De andere neergelegde documenten bieden evenmin uitsluitel over verzoekers identiteit, om redenen die in de bestreden beslissing worden uiteengezet.

Waar verzoeker thans twee bijkomende documenten voegt teneinde zijn voorgehouden identiteit te staven, kan hij niet overtuigen. Inzake de re-integratieovereenkomst die verzoeker afgesloten heeft met

de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) (stuk 2), kan verwezen worden naar informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat IOM zich voor wat betreft de identiteitsgegevens van de aanvrager baseert op officiële documenten en identiteitsbewijzen die bij terugkeer op de luchthaven worden gecontroleerd. Aangezien verzoeker verklaarde in 2011 naar Irak gereisd te zijn met een oranje kaart die een andere naam vermeldde en een laissez-passer die louter op basis van zijn verklaringen werd opgemaakt (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9), toont het feit dat IOM voor verzoeker een re-integratiecontract heeft opgesteld op naam van T. A. S. niet aan dat het hier verzoekers werkelijke naam betreft. Ook aan het "Attest dienstdoende als geboorteakte" moet desbetreffend elke bewijswaarde worden ontzegd (stuk 3). Vooreerst wordt in dit document verwezen naar een identiteitskaart die door verzoeker niet wordt voorgelegd en waarvan het nummer in elk geval niet overeenstemt met dat op de identiteitsdocumenten die verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neerlegt om zijn voorgehouden identiteit te staven. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de op het attest vermelde naam niet overeenstemt met de naam die wordt vermeld op het neergelegde laissez-passer en de documenten van IOM. Ook de vermelde geboortemaand blijkt niet overeen te stemmen met de geboortemaand zoals die door verzoeker werd gecorrigeerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 15, verklaring meervoudige aanvraag, punt 4). Dermate frappante discrepanties doen in ernstige mate afbreuk aan het bewijskrachtig karakter van dit attest. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker geen originele documenten voorlegt, maar slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft zijn voorgehouden identiteit stelt verzoeker nog dat hij niet begrijpt hoe de Federale politie tot het besluit is gekomen dat de door hem bijgebrachte identiteitskaart en nationaliteitsbewijs vervalsingen zijn. Zodoende doet hij evenwel geen afbreuk aan de gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker verwijst naar eerder neergelegde stukken die moeten aantonen dat hij in 2011 wel degelijk terugkeerde naar Irak, wijst de Raad hem op volgende passage van de bestreden beslissing: *"(...) Tot slot dient hier nog te worden aan toegevoegd dat uit het attest van IOM blijkt dat de vlucht van 22 november 2011 vanuit Brussel, via Wenen, naar Erbil vloog. Het bagagelabel vermeld "Brussel" doch hieruit blijkt geenszins een effectieve terugkeer naar Erbil. De boardingpass die u voorlegde betreft voorts de pass voor de transitvlucht vanuit Wenen naar Erbil. Deze boardingpass is bovendien echter nog volledig intact terwijl bij het boarden normaal het rechterstrookje wordt afgescheurd. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u hoogstens vanuit Brussel tot Wenen heeft gereisd. In elk geval heeft u aan de hand van uw boardingpass noch de overige voorgelegde documenten aangetoond dat u effectief naar Irak bent teruggekeerd en er vier jaar heeft verbleven. Hierbij kan nog de vraag worden gesteld waarom u, indien u effectief in 2011 naar Irak terugkeerde met de intentie u er opnieuw te vestigen, uw vliegticket volledig intact zou bewaren. (...)"*.

De re-integratieovereenkomst, die dateert van 18 november 2011, kan niet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk teruggekeerd is naar Irak.

Verzoeker meent dat hij dermate gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn leven in het dorp Qul Mohammed en zijn vlucht voor IS, dat deze onmogelijk verzonnen kunnen zijn. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat zelfs wanneer aangenomen wordt dat hij in 2011 naar Irak is teruggekeerd en er zich opnieuw gedurende vier jaar heeft gevestigd, hij hoe dan ook geen elementen aanbrengt die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft zijn vervolgingsvrees beperkt verzoeker zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier.

Ter zitting van 28 april 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij een paspoort voegt (stuk 1) en een vonnis van de rechtbank van Zakho (stuk 2).

In zoverre verzoeker aangeeft dat hij het gevoegde paspoort in Turkije achterliet toen hij in 2015 naar België kwam, dient hij gewezen te worden op zijn verklaringen volgens dewelke hij niet over een paspoort beschikte tijdens zijn verblijf in Turkije en de mogelijkheid niet had om er daar een aan te

vragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 22, 23). Gelet op de vaststelling dat dit paspoort werd uitgegeven in 2013, kan niet worden ingezien in welke zin hieruit kan blijken dat verzoeker in 2011 is teruggekeerd naar Irak. Verzoeker beweerde bovendien slechts over een oranje kaart en een laissez-passer te beschikken toen hij in 2011 naar Irak zou zijn teruggekeerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9), welke verklaring afbreuk doet aan de stelling dat hij in 2011 met een (ander dan het gevoegde) paspoort terugkeerde naar Irak. Uit de in- en uitreisstempels in het gevoegde paspoort blijkt dat verzoeker Kurdistan verliet op 8 april 2015 en opnieuw binnenkwam op 20 april 2015 en dat hij Kurdistan een tweede maal verliet op 26 juni 2015 om er de volgende dag opnieuw binnen te komen. Volgens eerdere verklaringen bevond hij zich in deze periode echter in Turkije, waar hij vanaf augustus 2014 tot augustus 2015 permanent zou hebben verbleven alvorens naar België te komen (stuk 5, gehoorverslag, p. 22). Deze stempels tonen dan ook geenszins aan dat verzoeker in 2015 vanuit Irak naar Turkije is gereisd om van daaruit naar Europa te komen. In zoverre verzoeker het paspoort wenst aan te wenden om zijn identiteit aan te tonen, dient hij erop gewezen te worden dat de daarin vermelde familienaam niet overeenstemt met de naam die op de eerder neergelegde documenten (met uitzondering van het "*Attest dienstdoende als geboorteakte*") staat vermeld. De vaststelling dat verzoeker thans een paspoort neerlegt waarvan de gegevens niet (volledig) stroken met deze die worden vermeld op eerder neergelegde identiteitsdocumenten – waaromtrent verzoeker in zijn verzoekschrift betwist dat het om vervalsingen zou gaan –, duidt erop dat hij nog steeds in gebreke blijft de Belgische asielinstanties duidelijkheid te verschaffen wat betreft zijn identiteit.

Het vonnis, dat van 10 februari 2014 dateert, bevestigt dat verzoekers geboortedatum mag worden gewijzigd van 15 december 1983 – deze datum staat vermeld in het gevoegde paspoort – naar 15 september 1980. De Raad stelt vast dat de gecorrigeerde geboortedatum evenwel niet overeenstemt met deze die wordt vermeld op het hoger reeds besproken "*Attest dienstdoende als geboorteakte*", hoewel dit attest van 2016 dateert.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kunnen deze documenten niet dienen om verzoekers identiteit te staven. Het paspoort kan erop wijzen dat verzoeker aanwezig was in Dohuk op het moment dat dit werd aangevraagd, doch niet dat hij in 2011 naar Irak is teruggekeerd en van eind 2011 tot augustus 2014 in Qul Mohammed in het district Tel Afar verbleef. Daarenboven kan geen van deze documenten afbreuk doen aan de eerder gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers asielmotieven.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Dohuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden

met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Bovenstaande veiligheidsanalyse houdt stand in het licht van de informatie vervat in de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 4 november 2016, door de verwerende partij bijgebracht middels een aanvullende nota van 20 april 2017.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie en bereikbaarheid met betrekking tot de Iraakse provincies die tot de Koerdische Autonome Regio behoren, waaronder Dohuk, niet langer actueel zou zijn of dat de op basis van deze analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in Dohuk geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet correct zou zijn. Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in Qul Mohammed is *in casu* niet dienstig, in de mate dat het niet ter discussie staat dat verzoeker afkomstig is van Dohuk, hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn regio van herkomst diende te verlaten en zich in Qul Mohammed vestigde, en hij geen afdoende en geloofwaardige redenen aanvoert waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn zich opnieuw in zijn regio van herkomst te vestigen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF